

Fără compromis: Folosirea forței sau dragostea jertfitoare?

Sâmbătă, 29 septembrie 2007

Gili Cârstea

Există multe motive pentru care lumina despre caracterul non-violent al lui Dumnezeu nu este acceptată. Biblia prezintă scene de o violență extremă, pe care autorii ei o pun pe seama lui Dumnezeu. În împărăția acestei lumi folosirea forței este văzută ca ultimă soluție în păstrarea ordinii. Scriptura nu vorbește explicit că în împărăția lui Dumnezeu nu se folosește forța, constrângerea sau amenințarea cu forța. Din contră, există sute de versete care susțin exact acest lucru. Chiar Domnul Hristos folosește același limbaj al violenței, spunând: “Acum, ce va face stăpânul viei? Va veni, va nimici pe vierii aceia, și via o va da altora” (Marcu 12:9).

Se pare totuși că unul dintre cele mai serioase obstacole în fața înțelegerii corecte a caracterului lui Dumnezeu este concepția că păcatul este inofensiv, și că singura dificultate cu el este pedeapsa pe care o administrează guvernarea divină, lezată de încălcarea regulilor impuse de ea. Oamenii nu pot înțelege cum ar fi posibil să fie stopată nelegiuirea fără omorârea nelegiuitorilor. Ei socotesc că fără intervenția în forță a lui Dumnezeu, păcatul – și inclusiv păcătoșii – ar trăi la nesfârșit, s-ar propaga de-a lungul veșniciei, și lumea ar deveni astfel o împărăție alternativă, paralelă cu împărăția lui Dumnezeu.

În lumina neprihănirii lui Hristos, păcatul înseamnă mai întâi desprinderea, separarea de izvorul vieții, și doar apoi călcarea explicită a unor porunci, rezultatul firesc al acestei desprinderi. De la serafimul luminos și sfânt până la om, oricine se deconectează de la izvorul vieții – adică renunță la părtășia de natură divină – dispăre instantaneu. Printr-un sacrificiu imens, Dumnezeu a împiedicat acest lucru din cauza minciunilor cu care Satana infestase universul. Îngerii fuseseră mințiți că prin alungarea Duhului Sfânt locuind în ei vor ajunge la stări superioare de existență, și că, eventual, Dumnezeu va folosi violența spre a interzice așa ceva.

Astfel s-a ajuns la situația paradoxală în care ființe deconectate de la izvorul vieții să continue să trăiască, deși normal era ca ele să dispară în moartea a doua chiar în clipa deconectării. Acum Satana avea argumentul că nimeni nu moare dacă renunță la legea fundamentală a universului. “Hotărât că nu veți muri” a fost teza lui de bază în amăgirea omenirii. Apoi a continuat cu partea a doua a poveștii: Singurele probleme pe care le putem

avea, dacă ni se va întâmpla ceva rău, vor veni din violența cu care va răspunde Dumnezeu, pus în fața pierderii supușilor și prerogativelor Sale.

Pe această minciună fundamentală s-a ridicat un imens eșafodaj de concepții greșite despre caracterul lui Dumnezeu. Misiunea Domnului Hristos a fost exact aceasta, să măture molozul concepțiilor greșite despre Tatăl. El a răspuns violenței cu dragoste jertfitoare, punând în conflict mortal împărăția acestei lumi cu împărăția lui Dumnezeu. În El s-a făcut dovada că, atunci când Dumnezeu locuiește în Templul Său, omul poate trăi în neprihănire, neprihănire dusă până la jertfirea de sine, și că aceasta este calea de rezolvare a problemei păcatului.

Și acum observați situația aberantă în care ne aflăm, ca popor: În timp ce susținem că apreciem neprihănirea lui Hristos, continuăm să spunem lumii că soluția lui Dumnezeu pentru stoparea nelegiuirii este violența – amenințarea cu forța și în final folosirea forței. Această slăbiciune fatală ne împiedică să ieșim în lume cu solia îngerului al treilea, nereușind să vedem vreo deosebire între metodele Fiarei și ale Mielului.

Nu putem ieși din acest cerc vicios, dacă nu luăm în serios atenționarea cerului: "Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă."

Alegerea pe care biserica o are de făcut în aceste zile nu suportă compromisuri. Până nu vom vedea violența ca temelie a împărăției acestei lumi, și dragostea jertfitoare ca temelie a împărăției cerești, nu vom putea fi de niciun folos semenilor noștri, și cu atât mai puțin guvernării divine, pentru care ne declarăm atât de vocal loialitatea.